

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἀπρίλη τρίτη κ' εἰκοστὴ
κ' ἦλθε Κορῶνα δοξαστή.

Χίλια κ' ἑννηκόσα πέντε,
τὰ κουνόμει κ' ἐν κουνιένται.

Ὀκτακόσα κ' ὀγδόντα κ' ἐννιά
καὶ σφαχτῆκαν Ρωμηοὶ σὰν ἀρνιά.

Εἰς τῆς Ἀγγλίας τὴν Κορωνάτη,
ποῦ τὴν ξενίζουν εἰς τὸ Παλάτι.

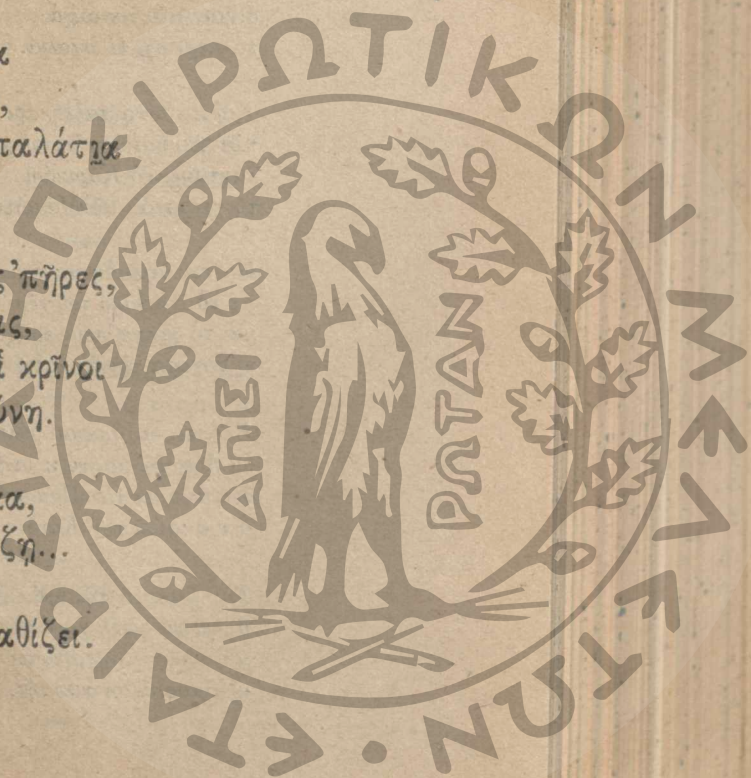
Ὀνειρευτὴ Βασίλισσα, τῶν Βρεττανῶν καμάρι,
Βασίλισσα ὅστην ἀρετὴ, ὅστην ὠμορφιά, ὅστη χάρι,
καθρέφτισε τὰ μάτια σου, ποῦ φῶς σκορποῦν ἀκόμα.
μέσα ὅστο καταγάλανο τῶν οὐρανῶν μας χρῶμα.

Λένε, χρυσὴ Βασίλισσα, καὶ γράφουνε γιὰ σένα
σὰν ἦσουν αὖριγκήπισσα σὲ χρόνια ξεχασμένα
πῶς τῶχες γιὰ καμάρι σου νὰ ράβεις μονάχη,
κ' ἄγγελος σ' ἐνανούρισε μὲ τὰ χρυσὰ φτερά του,
κ' εἶπε : χαρὰ ὅστον τὸν λαό, ποῦ τέτοια τύχη θάχῃ
νὰ βάλης τὴν κορῶνα του καὶ νὰ γενῆς κυρά του.

Καὶ τότε ἐφεγγοδόλησαν τὰ ζαφειρένια μάτια
κ' ἶδανε γάμου στέφανο μὲ στέμμα λαμπερό,
κ' ἄστραψαν λαμπερότερα τῶν Ἀγγλῶν τὰ παλάτια
μὲ μιᾶς ψυχῆς ἀγγελικῆς χρυσάφι λαγαρό.

Ὅλαις τῆς γῆς τῆς ὠμορφιαῖς, Βασίλισσα, τῆς πῆρες,
καὶ μυθικαῖς ἐφόρεςες κορώναις καὶ πορφύραις,
ἀλλὰ τὰ ρόδα τῶν λαῶν κ' ἡ πασχαλιαῖς κ' οἱ κρῖνοι
σὲ ραίνουν γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ γιὰ τὴν καλοσύνη.

Μὲ τὴν ἐλῆν τῆς Ἀθηνᾶς στεφανωμένη στέκα,
ποῦ πάντα γιὰ τὴν ἀρετὴ καλλίφυλλη θ' ἀνθίζει...
γιὰ μία τέτοια ρήγισσα κ' ἀτίμητη γυναῖκα
τιμὴ ὅστο στέμμα ποῦ φορεῖ, ὅστο θρόνο ποῦ καθίζει.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ σωφρονῶν
στὴν Ἀνασσαν τῶν Βρεττανῶν.**

Εὐοὶ φωνάζω κ' οὐδὲ κόμ', τοῦτέστι καλῶς ὄρισες,
Βασίλισσα κλεινὴ,
μεγάλῃ καὶ τρανῇ,
ποῦ κ' ἄλλοτε μᾶς γνῶρισε.

Ὡς εὖ παρέστης, Ἀνασσα, στὴν πόλιν μας... πρὸ χρόνων
μᾶς ἤλθες ὡς Πριγκίπισσα τῆς Οὐαλλίας μόνον,
μὰ τώρα τὸ πτολίεθρον τῆς ἀληθοῦς εὐκλείας
ὡς Ἀνασσαν σὲ δέχεται τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας.

Σὲ δέχεται μ' ἀνθοβορῶν,
μὲ φῶτα, μὲ καμάrais,
μὲ πανευγνώμονα ψυχὴν,
μὲ χίλιας δαδ' τρομάrais.

Σὲ δέχεται, Βασίλισσα, μὲ τόσας συγκινήσεις,
μ' Ἑλληνικὰς καὶ μ' Ἀγγλικὰς Δημάρχων προσφωνήσεις,
μὲ τῆς Δαμπρῆς τῆς κουμπουραῖς, μὲ βαρελότων κρότους,
ὅπου κ' ἐμᾶς παρηγοροῦν καὶ δούλους ἀλυτρώτους.

Ἐμπρὸς σου μᾶς κυτᾶς σκυρτοῦς
κ' ὅλοι σου λέν πολλὰν,
καὶ σφάζουν μύσους σιτευτοῦς
ἀπάνω στὸ Παλάτι.

Ἄκου καὶ τὸν στραβοκάνη,
τὸν σαχλὸ τὸν Φασουλῆ...
νέους ἄθλους ἔχει κάνει
τῶν γιγάντων ἢ φυλῇ.

Θάυμασε καὶ σὺ τὸ μένος κυριάρχου θαυμαστοῦ,
ποῦ σηκώνει αἰμοβόρος μὲ τὸ Πάσχα τοῦ Χριστοῦ.

Πάσχα θεῖον καὶ γλυκὺ,
μπὰμ ἐδῶ καὶ μπὸμ ἐκεῖ.
Πάσχα, τῆς ἀγάπης σχόλη,
κ' ὅπου πᾶς σφουρίζει βόλι.

Ἡ φυλὴ τῆς δόξης τούτῃ
δὲν μπορεῖ χωρὶς μαροῦτι,
δίχως μία πιστολιά
νὰ περᾶσθ Πασχαλιά.

Καὶ καθένα παλληκάρι
τῶν γενναίων τῶν συγχρόνων
λαχταρᾷ τὸ Καρικάρι
τὸ γνωστὸν τῶν Ἰαπώνων.

Πάνει δηλαδὴ μαχαῖρι
μὲ τὸ σιβαρὸ τοῦ χέρι
καὶ τὸ χώνει στὴν κοιλία του,
κ' ὅστερα τραβᾷ καλὰ του.

Βλέπεις κ' αὐτὰ φαταούλα
νὰ βορῶν καὶ νὰ κροτῇ,
δὲν ἀκούει τὸν Παππούλα,
δὲν ἀκούει τὸν Κατῇ.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀγάπης
θέλει νὰ γενῇ χασάτης,
μπορλοτιέρης, σκοπευτής,
κ' ὁμοφύλων νικητής.

Ἀπὸ κρότους ἢ πόλιν βουίζει
καθενὸς πολεμάρχου μπεκρῆ,
καὶ μεγάλοι βορνοῦν καὶ μικροί,
καὶ μαροῦτι μυρίζει.

Τὶ στρατοὶ θὰ δοξάσουν καὶ στόλοι
τὴν φυλὴν τοῦ παρόντος καιροῦ,
κ' ἀμολάρουν πολλοὶ κουμπουροῦ,
κ' ὅπου πᾶν τὸ βόλι.

Στῆς Δαμπρῆς τοὺς ἀγρίους πολέμους,
ποῦ κλονίζουν τοὺς Σκάρδους, τοὺς Ἀλμους,
ὅλοι στέκουν γενναῖοι καὶ ντοῦροι
καὶ κανεῖς δὲν τὸ κόβει κουμπουροῦ.

Τὸν ἀρχαῖον ἰδὲ Παρθενῶνα,
τῆς Δαμπρῆς τὸν φωτίζουν πυρσοί...
τῆς κλεινῆς Ἀλβιόνος Κορῶνα,
τοὺς ἀνδρεῖους χαίρετα καὶ σὺ.

Πάλιν μὲ τοὺς ἥχους κρότων
κουμπουριῶν καὶ βαρελότων
ἀφυπνίσθησαν πολλοί.

Πάλιν ἔχαιρε κ' ἐσκήρια
μ' αἵματοβρεγμένα μύρτα
τῶν φρυγᾶδων ἢ φυλῇ.

Πάλιν νίκη παραστέκει
καὶ κυτᾷ τὸ ρεμπελό,
καὶ χρυσὰ στεφάνια πλέκει
στὴν Ρωμῶν τὸ μακελιό.

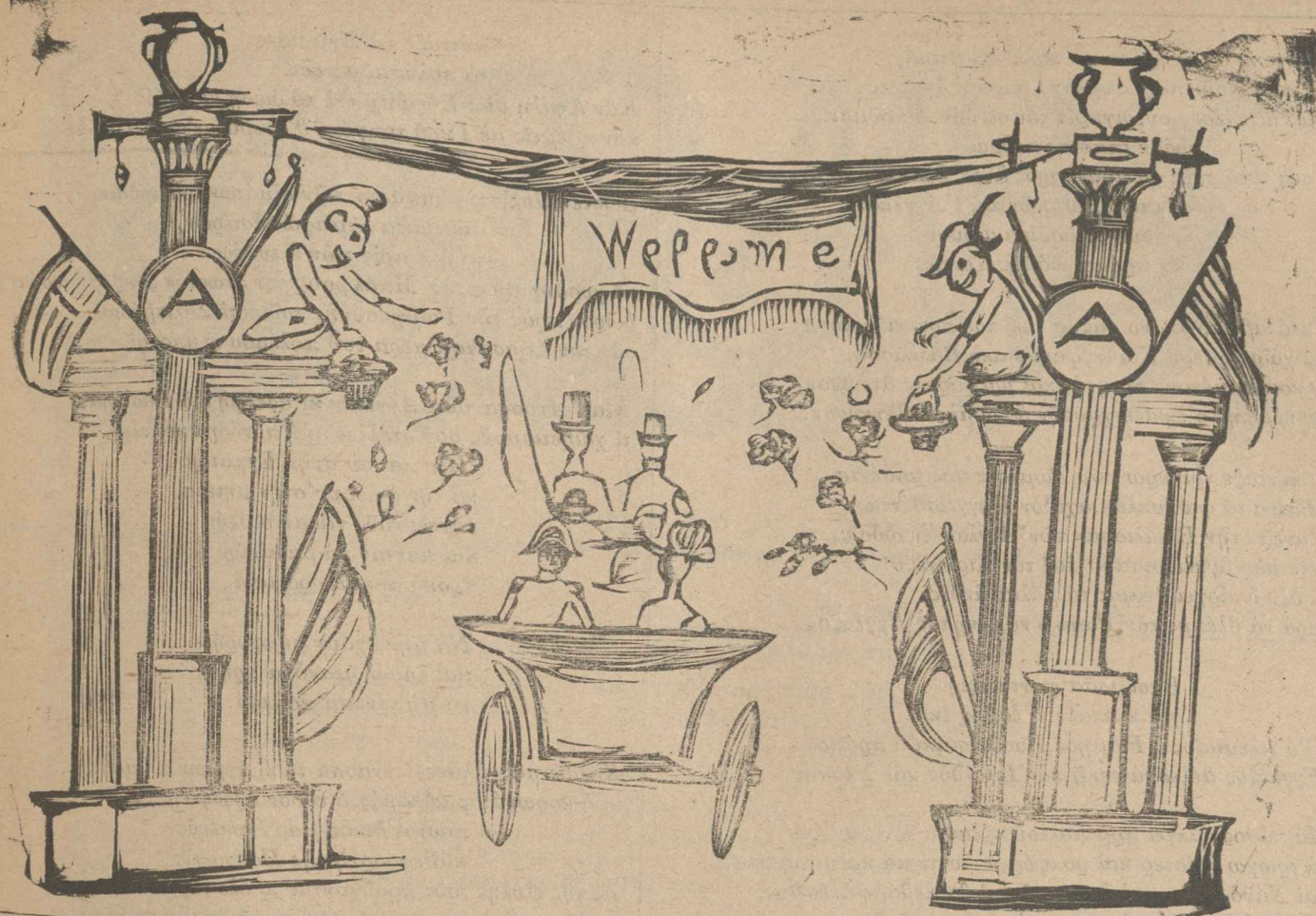
Μέσα στὸν κόσμον τὴν βοήν,
στῆς τελετῆς τὸν σάλον,
λόγγκ λιβ φωνάζω δι Κουίν
κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.

Ἀφότου Σὺ Πριγκίπισσα μᾶς ἤλθες ἐδῶ πέρα,
Βασίλισσα τῶν Βρεττανῶν, πιασὼν ἐνδοξότερα,
πολλὰ συνετελέσθησαν εἰς τοῦτον τὸν κλανιμῶνα,
κ' ἰδοὺ στὸ Στάδιον ἐκεῖ
ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί,
κ' ἤλθε δρομεὺς Ξυπτόλυτος ἀπὸ τὸν Μαθαῶνα.

Κατόπιν τούτων ἔγιναν ἀγῶνες μεγαλήτεροι
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, χίλιας φορὰς καλλίτεροι,
βομβαρδισμοὶ τῆς Πρέβεζας καὶ τοῦ Καραμπουρντοῦ,
κ' ἄλλος ἀγὼν ποδαρικός,
καὶ πόλεμος εἰρηνικός,
εἰρηνικότερος πολὺ καὶ τοῦ Πασχαλινοῦ,
τὸν ἔλεγχον τὸν διεθνή λαβὼν ὡς μόνον γέρας
τῆς γῆς τῆς κανονέρας.

Κατόπιν ἄλλα ξαφνικά
καὶ γαλοῶν ὀνόσια,
κατόπιν Ἐθνολογικά
στολίσανε Μουσεία
μὲ καθενὸς σταυρατοῦ τσαροῦ χι, φέσι, λιάρα,
κ' εἰς κάθε Γκέγκη λέγαμε : βρὲ παῦ τὴν πᾶς τὴν κιάρα !

Κατόπιν τοὺς σταυρατοὺς
ἐμνοῦντες πρὸς ἀλλήλους,
ἐστέψαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς
καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους.

Κατόπιν μὲς στὸν καφρὲν πολυάθλος ἐκάθισε
πᾶς πολεμάρχος ἐμμανῆς,
καὶ δὲν ἐδρίκετο κανεῖς,
ὅπου δὲν ἠνδραγάθησε,
κ' ἀνάξιος ἐκρίνετο τῆς γῆς αὐτῆς τῆς θείας
ὁ μὴ μετῶν τοῦλάχιστον δαδ' τρεῖς ἀνδραγαθίας.

Κατόπιν τούτων μ' ἄροτρον τοῦ πάλαι Τριποτόμου
πάλιν ἠροτριάσαμεν τὸ καροπόρονον κράτος,
κατόπιν ἐξητήσαμεν εὐθύνας τοῦ πολέμου,
πλὴν ὁ καθένας ἔνιπτε τὰς χεῖρας σὰν Πιλάτος,
καὶ δὲν ἐδέχτο κανεῖς ἐμ. μετριοφροσύνης
τὴν δόξαν τὴν πολεμικὴν τῆς νέας Ρωμῆσσύνης.

Κατόπιν συνεπλήρωσε τὸ πάλαι μεγαλεῖον
ὁ πόλεμος ὁ Πάλλιος ὁ τῶν Εὐαγγελίων.
Κατόπιν τούτων ἔγιναν ἀγῶνες μὲ σανίδα
κ' ἐσώθη τὸ πολίτευμα τῆς γῆς τῆς προκομμένης,
καὶ γενικῶς εἰσῆχθησαν τῶν Ἀγγλῶν τὰ παιχνίδια
κ' ἔμαθαν κ' οἱ φονεράρηδες νὰ παίζουν τὸ λὸν-τέννις.

Κατόπιν ἄλλος πόλεμος, σταφιδικός ἐκεῖνος,
μὲ τῆς γνωστῆς Μπαρμπάσανας τοὺς Παπαστασινούς,
κ' ἄλλας σανίδες ἄραξε σταφιδόφορον σμῆνος
κ' ἔγινε κλίμαξ Ἰακώβ πρὸς δόξης οὐρανοῦς.

Μετὰ φτερόντι τὸν λαὸν τῆς φοιτεινῆς ἐστίας
ὁ πόλεμος ὁ γλωσσικός διπρὸ τῆς Ὁρεστείας,
κ' ἐφίππων καὶ πεζῶν φρουραὶ
κ' εὐζῶνοι γλωσσολόγοι
φωναῖον : διαλύσ' οὐρὲ
στὸ γλωσσόσφυλλο.

Ἐξ ὁ πρόγονος ὁ τραγῶδες τοὺς παρετήρει τρέμων...
συλλήβδην καὶ κοντολογῆς
τὴν φήμην τῆς λογᾶδος γῆς
τὴν ἐκραταίωσε σιρὰ παντοειῶν πολέμων.

Ἰδοὺ δι' ἀπὸ μίνιστε, ὁ Θεωρῆς τοῦτέστι,
ποῦ βάσαν' ἀπερίγραπτα γὰρ τοὺς θεσμούς ἐπέστη.
Δι' ἡγρεῖτ τὸν καλοῦν ὄλντ μάν, ἡγουν μεγάλον γέροντα,
ποῦ θεραπεύει τὸν πιστὸν καὶ τὰ κοινὰ συμφέροντα.

Γιὸ μιλῶντι ράσκαλ, ἄνθρωπος μὲ γνῶσι καὶ μὲ πνεῦμα,
φύσις καὶ κοῦσις φλογερά,
κ' ἐπιστρατεύει πατερά
μ' ἕνα τοῦ μόνον νεῦμα.

Ἀπὸ τρόπου κ' ὁποκλίσεις πρὸς τοὺς ἐστεμμένους ἔσοι,
καὶ στοὺς φίλους ἀναφέροι
πῶς στῆς Ἀντροῦς τὰ Παλάτια ποῦ πολλοῦ καιροῦ τὸν εἶδες
πρὶν ἀκού' ἀνακαλῶν τοὺς θεσμούς καὶ τῆς σωίδες.

Δι' μίνιστε ὅφ' φρεῖν ἀφραῖς, δηλαδὴ
ὁ κύρ' Ἀλέκος ὁ Σκουῖς, ὁ δόξας ἐν σπουδῇ
ὅτ' ἀς γενομένης τελετᾶς τῆς ζηλευτῆς Κερκῶρας
πρὸς δόξαν τῆς Γερμανικῆς τοῦ Κάιζερ πορφύρας,
καὶ τρικυμῖαν ὑποστάς, βασιανίδει καὶ ῥέφας,
καὶ μ' ἕνα μέλαν' αἶτον ἐκείθεν ἐπιτρέφας.

Δι' τόλμῃ ὅφ' δι' μίνιστε, ὁ Καραπᾶνος ἦτοι,
ποῦ τόσους κ' ἔλεγε σοφοῦς στῆς Κρησιᾶς τὸ σπῆτι.
Μὰ νὰ κ' ὁ Κόντες τῆς ἑλῆς, τὸν πιπῶν πῆτινι,
ποῦ γι' ἐμὲ κορυμῶνι λυγρῶ
καὶ τοῦ παπποῦ τὸ πατερό
προτάσσει τὸ σκαρίνι.

Ὅρῃστε κ' ὁ Σιμόπουλος, στολὴ κ' αὐτὸς τοῦ κράτους,
μὲ τὸν Δελμοῦζο, τὸν Βασιλᾶ, καὶ τ' ἄλλους δαδ' φιλάτους.
Λένε πῶς δὲν κατάρφες νὰ κἀν μόνος κόμμα,
καὶ λένε δίχως χωράτι
πῶς μὲ τὸν Κόντε μελετᾷ
νὰ ξαναγῆνι μὲ ψυχὴ κ' ἕνα μονάχα σώμα.

*Ορίστε κι' άλλα πρόσωπα πολὺ σημαντικά,
ποῦ καρτεροῦν παρὰσημα νὰ παρουν' Αγγλικά.
Μπατ' αἱ, φίλοι μου, ριγκρέτ τοῦ σέϊ δάτ, λυποῦμαι
ὥσάν ἱππότης ποῦμαι
νὰ σὰς εἰπῶ πῶς ἀφειδῶς πρὸς ὅλους δὲν σκορπίζονται
σάν τῶν Ρωμηῶν καὶ τ' Αγγλικά,
ἐν τούτοις μούτρα μερικά
δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζονται.

*Κατάλαβα τὸν πόνο σας κι' ἐκεῖ ποῦ πρέπει μίλησα...
τρεῖς χάρε, φέρον Κουίν, φανταστικὴ Βασίλισσα.
Σὺ κορμεμένους ποιητὰς καὶ μαλλιαροὺς ἀτένισον,
ποῦ νύμφην σ' ἔψαλε χρυσὴν ὁ ποιητὴς ὁ Τέννyson.

Σὺ κύτιαζε τριγύρω σου Ρωμηοὺς πολιτισθέντας,
μ' ἐκεῖνα τὰ φαίβοκλὰ σχεδὸν ἐξαγγλισθέντας.
*Υμνεῖτε τὴν Βασίλισσαν τῶν Αγγλῶν ἐν ῥῥαῖς,
ιδέτε τῶρ ἀγγλίζοντα κι' ἐμὲ τὸν Κικινέζο...
μὰ δὲν ὑπάρχει θέαμα τὰ μάλιστ' ἀηδὲς
παρὰ νὰ βλέπης τὸν Ρωμηὸ νὰ κἀνγ τὸν Ἑγγλέζο.

Βασίλισσα φανταστικὴ
γὰ κύτιαζε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Κι' ὁ τελευταῖος ὁ Ρωμηός, Βασίλισσα, κι' ὁ πρῶτος
Ἑγγλέζος θέλει νὰ γενῇ, κἀν Ἰρλανδὸς καὶ Σκωτὸς.

Μὰ πόθος φλέγει πρὸ πολλοῦ κι' ἐμένα τὸν ζευζέκη
νὰ τρώγω τσέστερ καὶ ροκφόρ, μπουντίγκα καὶ μπιφτέκι,
καὶ Χάυδ-Παρκ νὰ λαχταρῶ καὶ βουλεβάρτ' ἀνέσεως,
κι' ὁμίχλην καὶ περίπατον στὰς ὁχθὰς τοῦ Ταμέσεως.

Ν' ἀκούσω λόγους ἤθελα τῶν Αγγλῶν τῶν ἐγκρίτων
μέσα σ' ὧν Δόρδων τὴν Βουλὴν καὶ μέσ' σ' ὧν Κοινοτήτων,
καὶ γὰρ Δανσδόουν νὰ μιλῶ, Μπάλφουρ καὶ Ροζμπερού,
κι' ὅχι γὰρ Κόντε Σκαρπινᾶ καὶ γέρο Θεωδωρή.

Πῶς ἤθελα δρῶ φάσκελα, νὰ δώσω σ' τὴν πατρίδα μου,
μ' Ἑγγλέζους νὰ φρονάτω,
καὶ σὰν Ρωμηὸς σὲ δρῶ Βουλαῖς νὰ στρώνω τὴν ἀρίδα μου,
τὴν Ἀνω καὶ τὴν Κάτω.

Πῶς θέλω ν' ἀνακατωθῶ σ' ὧν Αγγλῶν τ' Αἰ-λάϊφ,
ἢ δὲ κυρία Φασουλῇ
Λαίδη τῆς Λόντρας ὑψηλῇ
μόλις νὰ καταδέχεται τὴν Δούκισσαν τοῦ Φάϊφ.

Σὲ δέχεται, Βασίλισσα, τῶν πόλεων ἢ πόλεις,
κι' ἐμεῖς οἱ δύο ρήτορες ἐξώλεις καὶ προσώλεις.
Εἶσαι κι' Αὐτοκρατορίσσα μέσ' σ' τῆς Αὐτοκρατορίσσης...
ζήτω, γκόντ σέϊβ δι Κουίν... καὶ πάλιν καλῶς ὄρισες.

Κι' ὁ Περικλέτης προσδῶν
τὴν Ἀνασσάν τῶν Βρεττανῶν.

Π. — Κι' ἐγώ, ξύλινος πολίτης,
σὲ τιμῶ καὶ σὲ λατρεύω,
καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης
μὲ λαχτάρα σοῦ γυρεύω.

Κι' ἐγὼ σκύβω μπρὸς σ' τὴν λάμπιν τῆς Κορώνας τῆς τρανῆς,
δῶστε μας τὴν Κρήτην τέλους,
καὶ σ' τὸ Θέριον κανεῖς
δὲν θὰ βγαίῃ Βενιζέλος.

Χέλ, Βασίλισσα χρυσῇ,
κι' ἀπὸ τὸν ψηλὸ σου θρόνο

κύτιαζε μὲ λίγο πόνο
τὸ πολὺπαθο νησί.

Κᾶν ἡ φίλη μας Εὐρώπη θὰ τὸ δώσῃ μὲ καλὸ,
κἀν κι' ἐμεῖς μὲ Γκρᾶ τουφέκι θ' ἀνεβούμε' στὸν Τρελλό.

Δῶστε τέλος σ' τὴν μεγάλην τῶν αἱμάτων τραγωδίαν,
στέμματα λαμπρῶν ἀστέρων,
κι' ἡ πατρὶς τῶν ἐλευθέρων

νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸν Μπάλφουρ τὸν γνωστὸν ζουρλομανδῆν
δῶρον πρὸς τὴν Ρωμηοσύνην τοῦ ποτὲ Σαλισβουρὸν
σὰν τὴν ἔπιασε μὲ μέρη τοῦ πολέμου τὸ μπουρί.

Χιὰρ Ἀνασσα τῶν Αγγλῶν κι' ἀδελφὴ τοῦ Βασιλῆα,
τὴ χαιρετισμοὺς σοῦ στέλλει κι' ἡ πανόρημα κοπελιά.

*Πες καὶ σὺ σ' τὴν Ἑγγλιτέρα
νὰ τὴν δώσουν σ' τὴν μητέρα,
κανεῖς νοὺς νὰ μὴ σαλεύῃ
καὶ παντοῦ νὰ βασιλεύῃ
προκοπὴ καὶ φρονημιά.

Νὰ μὴν ἔχουν συμφορήσεις,
καὶ ζουρλομανδῆα χοῆσις
νὰ μὴ γίνετα καμμιὰ.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Ἀνασσα τῶν Αγγλῶν εὐθαλῆς,
κι' ὁ κορωνάτος ἀδελφός, ὁ τόσον προσφιλῆς,
ποῦναι δικός μας Βασιλῆας,
κάθε γιορτὴ τῆς Πασχαλῆς
μὲ τῆς Αὐλῆς τοὺς προῦχοντας κι' ὅλο τῶρονικό του
σπάζει ταγὰ στρατιωτῶν καὶ σπάζουν τὸ δικό του,
κι' ἔπειτα δίδει πρὸς αὐτοὺς προστάγματ' ἀσθηρὰ
κι' ἔπειτα σ' τὸ Παλάτι του γυρίζει μὲ χαρὰ.

Φ. — Αὐτὰ ποῦ λὲς Ἑλληνιστί
ἄκου τα τώρα κι' Ἀγγλιστί.
Δι Κὴν μπρὲξ δι ἔγκς ὁφ χίς σόλτζερς
ἐντ γλῖβς τοῦ δὲμ χίς σιβίερ ὄρντερς.

Π. — Ὁρῆο νὰ γίνῃς μασκαρᾶ, κι' ἀμέσως ἐτοιμάσου
νὰ φῆς καμπόσσις ματσονκῆις γὰρ τούτα τ' Αγγλικά σου.

Λέγει Φασουλῆς ὁ βλάμης
πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς τῆς Σάμης.

Σαμικοὶ καὶ Πυργισιάνοι, νέα πάλιν ἐκλογή...
καλοπορευτὰς σὰς εἶπαν, μὰ κανεῖς ἄς μὴν ἀργῇ.
Καὶ γὰρ νὰ φανῇτε ποῦροι καὶ σωστοὶ Κεφαλόνταις,
ποῦ πῶσι σ' τὸ φρόνημά σας ἔχετε ψηλὰ τῆς μύτης,
ψήφους σ' τὸν Καββαλεσιάνο, ψήφους σ' τὸν Ποταμιάνο
δῶστε μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἀποστείλατέ τους πάλιν μ' εὐφημίας ζηλευτὰς
ὡς ἐγκύρους καὶ γνησίους κι' ἀληθεῖς σὰς βουλευτὰς.

Καὶ καμπόσσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

*Σοῦ Τοιμωνίδη τρέξετε, κυρία καὶ κοπέλαις,
καὶ πάτε τοῦ καλοκαιριοῦ μεταξωτὰς ὁμπρόλαις.
*Σοῦ Τοιμωνίδη τρέξετε, τοῦ Ζήση τοῦ γνωστοῦ,
βιομηχάνου σήμερον τρώντι θαυμαστοῦ.
Ὁμπρόλαις ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς νέας ἐποχῆς,
κοιμώτης, λεπτώτης, καὶ τόσης ἀντοχῆς.
Σὰς βεβαίῳ, κυρία μου, πῶς μὴτε σ' τὸ Παρίσι
δὲν βεβαίονται παρόμοιαις ὁμπρόλαις σὰν τοῦ Ζήση.
Ὁδὸς Αἰόλου... γρήγορα νὰ πάτε δίχως ἄλλο...
ἔχει κι' ὑποκατάστημα σ' τὸν Πειραιᾶ μεγάλο.